

ВІД'ІЗД

Вино лилося як вода. Келих за келихом юнак заливав свій біль.

Заледве вино впоралося б з тим болем, але воно могло його приглушити. Та чомусь із кожним ковтком терпкого напою, що обпікав горло, ставало тільки гірше. Біль ріс у душі хлопця, він хотів пити ще і ще.

Сам-один у своїх темних покоях, світло до яких проникало через єдине вузьке вікно, він сидів за столом, закутаний в огрядну чорну накидку з вовчого хутра, і скидався на крука, що примостився гупої ночі на одну із сухих гілок старого дерева і настовбурчився від холоду. Та нині юнак не відчував холоду, який уже брався сковувати землю, зайшовши разом із пізньою осінню до Телласа — батьківщини молодика. Зігрітий вином, хлопець сидів і дивився на згорток пергаменту, що лежав перед ним на темній стільниці.

На папері багрянiла сургучева печать. Погляд хлопця завмер на ній, вивчаючи нехитрий візерунок шестигранного щита з перехрещеними за ним двома сокирами. Якусь мить він сидів непорушно, а потім хутко дістав із невеличкої кишені шкіряного жилета перстень-печатку. Молодик підніс його так, щоб мати змогу порівняти зображення.

Малюнок на персні сильно відрізнявся: це був орел із розправленими крилами, що міцно тримав у своїх лапах змію. Вона безсило звивалася, намагаючись вирватися, але марно — лапи орла були занадто сильними, а воля — непохитною. Хлопець зціпив зуби й міцно стис перстень у кулаці. Холодний метал боляче втиснувся

в пальці. Цієї миті у двері глухо постукали. Юнак швидким рухом сховав перстень назад до кишені.

— Увійдіть! — голос його був рівним і спокійним, хоча й трохи грубуватим.

Незмашені петлі неприємно заскрипіли, і молодик обернувся. До кімнати ввійшла жінка років сорока. На ній було вишукане тепле біле із широкими рукавами та неглибоким вирізом, а плечі вкривала дорога соболина накидка. Гарного лиця вже торкнулися перші зморшки, передовсім у куточках очей і губ, а тьмяно-руде волосся, зібране в акуратну зачіску, де-не-де посивіло. Лиш кинувши погляд на жінку і юнака, можна було спіймати себе на думці, що вони як дзеркальне відображення одне одного: стримані тонкі уста, широкі чорні брови, прямі носи, сірі очі з уважним, оцінним поглядом. Хлопець відрізнявся лише вольовим підборіддям і коротеньким шрамом, що перетинав ліву брову. Зовнішність жінки теж мала одну примітну деталь — привабливу родимку над правою бровою.

Тримаючи звичну для неї пряму поставу, Телана швидко наблизилася до хлопця й поклала йому руки на плечі. Майже всі пальці її були увінчані срібними персянями.

— Крісе, синку, не треба цього робити.

Хлопець кинув погляд на графин:

— Він принизив мене!

Жінка лагідно шикнула, погладивши синові плечі:

— Тихше-тихше, не треба таких гучних висловлювань.

Ми ж не хочемо, щоб нас почув хтось із цих підлабузників, що нишпорять усім замком.

Кріс промовчав.

— Правильно, мій славний, — жінка схилилася й поцілувала юнака в голову. Потім обійшла його й відставила графин на інший край стола.

— А тепер поясни, чому ти п'єш?

Крістіан підняв на неї погляд:

— Мій батько, лорд Дрейв Арамор, дав мені завдання. Мені треба приставити ось цей клапоть паперу, — хлопець вказав на згорток, — до столиці, одному з радників короля.

— Добре, — кивнула жінка, — це добре. До столиці тобі вже давно треба, а тепер слушний момент. Поки не бачу причин у тугу вдаватися.

Гнів промайнув у сірих очах юнака, і він процідив крізь зуби:

— Він переказав завдання своїм слугою. Мене навіть не покликали на нараду. У місті щось сталося, а мене не сповістили.

Уста жінки викривилися, і на них з'явилося щось схоже на усмішку:

— То ось у чому справа, мій милий. Тобі не доповіли, так? А чи не спадало тобі на думку, розумнику, що це дуже схоже на твого батька, а щоб тобі доповідали про щось, спершу треба заслужити повагу? Роками вибудувати навколо себе оточення, яке буде повністю віддане тобі.

— Він не сміє так поводитися зі мною!

— Він лорд і сам вирішує, як і з ким поводитися, — жінка схилилася ближче до Кріса, опершись руками на стіл. — Твоє майбутнє — не тут, і ти це знаєш. Тепер ти маєш радіти, що нарешті дістав змогу вирушити до столиці, а ти сидиш і заливаєш примарне горе своєї ображеної гордості. Якщо хочеш піднятися якомога вище, забудь про це почуття.

— То що ж мені робити? — Крістіан помітно заспокоївся. Слова матері подіяли на нього, хоч хміль та погорда ще витанцьовували в голові химерний танець.

— Їдь до столиці, як і просить батько, виконай його завдання, передай послання, але не повертайся.

— Але як я це поясню йому?

— Гадаєш, він сумуватиме за тобою? — жінка сумовито всміхнулася. — Утім, не хвилюйся, твій батько — то вже моя справа.

Кріс зітхнув:

— Але без його підтримки я не затримаюся в столиці.

— А в тебе є не лише він.

Юнак уважно подивився на матір.

— У тебе є ще й дядько, — вона притишила голос, — він пам'ятає про нас. Я знайду його, розкажу про все, і він тобі допоможе. Зробить це з тіні, але й то підтримка.

— Але що далі?

— А це вже залежатиме лише від тебе й твоїх талантів. Столиця — цікаве й небезпечне місце, але якщо користуватися головою й бути обережним, ти не лише приживешся там, а й зможеш піднятися. Сходинка за сходинкою, Крістіане, голова за головою.

Хлопець помітно замислився, насупивши брови над проникливими очима.

— Так, синку, так, — кивнула жінка, — якщо знадобиться. Тож розправ свої крила, Круку. Так тебе прозивають?

— Злі язика, — хлопець відвів погляд.

— Пишайся цим прізвиськом, — жінка вимушено всміхнулася, випросталася й наповнила кубок вином. — Я пам'ятаю лицаря на прізвисько Кульгавий мечник. Здається мені, що Крук звучить лиховісніше.

Кріс повернувся до матері:

— Чому його прозивали Кульгавим мечником?

Жінка зробила кілька ковтків із кубка, скривила губи й кинула невдоволений погляд на графин:

— Тому що він був кульгавий, ну і, звісно, мечник. Це ж очевидно, хіба ні?

— Можливо, — хлопець зітхнув. — Я зрозумів тебе, мамо. Я зроблю все, що зможу.

— От і молодець, — жінка схилилася і ледь торкнулася вустами чола юнака.

Із-за дверей почулися швидкі, лункі кроки, і двері знову скрипнули. Кріс обурено підвівся, збираючись виляяти зухвальця, що посмів увійти до його покоїв не постукавши, але завмер, побачивши на порозі свою юну сестру — шістнадцятирічну красуню, майже не схожу на матір, з кирпатим носом, засипаним ластовинням, що не зникало навіть восени. Її розпущені довгі руді коси палали вогнем, а у великих очах виблискували смарагди. Молоде тіло з тонкою талією й невеликими грудьми приховувало вузьке біле з такими самими широкими рукавами, що і в матері, але з іще меншим вирізом. Попри поспіх, дівчина тримала поставу, тренувану роками.

— Доброго ранку, Лавіє, — жінка всміхнулася.

— Мамо, Кріс від'їздить, це правда? — голос у дівчини був ніжний та мелодійний.

— Так, — хлопець кивнув, — така батькова воля.

Лавія кинулася вперед, обійнявши брата.

— О, Всебатьку! — мати зітхнула, відставивши келих. — Не личить жінці так нестримано поводитись.

— Він же мій брат, — Лавія відсторонилася, але рук із Крісових плечей не прибрала.

— Із Дареном ти так не поводитися, — констатувала мати.

— Так само, як і Дарен зі мною.

Жінка ледь помітно всміхнулася.

— Ти надовго їдеш? — дівчина знову звернулася до брата.

Кріс обережно поправив руде пасмо, що впало просто поміж широко розплющених очей сестри:

— Ще не знаю. Моє завдання може затягнутися.

— Отже, можуть минути роки, перш ніж ми побачимося? Я ж бо теж їду з отчого дому.

Кріс здивувався:

— Куди ж то?

Лавія опустила погляд:

— Батько видає мене заміж. Я їду до Даркхолма.

Крук кинув здивований погляд на матір:

— Мені ніхто не казав. І за кого ж тебе видають?

— За Орвіна Лортана, — озвалася мати.

— Сина лорда Даркхолма?

— Так, це гарна партія для неї. Про нього кажуть лише гарне, а на останньому турнірі він здобув звання Першого меча Даркхолма, тож ми маємо радіти, що він бере Лавію за дружину, — сухо відказала Телана.

— То чого ж ми не радіємо? — гмикнув хлопець, і мати суворо зиркнула на нього.

— Та ні, — дівчина спробувала виправдатися, — я не проти цього шлюбу, кажуть, він гарна людина, але...

— Що? — Кріс тепло подивився на сестру.

— Я ще жодного разу його не бачила, та й він мене. Що як я йому не сподобаюсь?

— Дурненька, — Крук силувано всміхнувся, намагаючись заспокоїти сестру, — ти маєш перейматися лише через те, що можеш осліпити його своєю красою і тобі доведеться жити з незрячим чоловіком.

— Сподіваюся.

— До того ж, — додав Кріс, — якщо він тебе не влаштує, я просто вб'ю його.

— Припини, — невдоволено кинула Телана, — не можна такого казати, навіть жартома.

— Вибач, мамо.

— Значить, тебе на моєму весіллі не буде? — знову заговорила Лавія.

— А коли воно?

— Мабуть, на початку зими. З того, що знаю, тато з лордом Даркхолма ще не дійшли згоди.

— Боюся, що ні, Лавіє.

Дівчина понуро опустила погляд. Щоб хоч якось виправдатися, Кріс поспішив додати:

— Але я приїду до Даркхолма щойно зможу, можливо, навіть ще до того, як зійде сніг. Ти й незчуєшся, як пролетить час. А ще, я певен, мама з Дарі тебе навідуватимуть.

— Дарі ще мала і тільки й мріє про весілля, вона навіть гадки не має, як це виходити за того, кого знаєш лише з розповідей.

— Але вона твоя сестра і підтримає тебе у важку хвилину, — мовила мати і рушила до дверей. — А тепер іди до себе і нехай служниця дасть лад твоєму волоссю, я ж звелю подавати сніданок. Крістіане, ти до нас приєднаєшся?

Хлопець не встиг відповісти, адже озвалася Лавія.

— З моїм волоссям усе гаразд, я не люблю цих дурнуватих зачісок, — дівчина стримано обурилася, адже не мала звички грубити матері, але, виглядало на те, що їй насправду набридли правила, визначені невідомо ким. Розпущені руді пасма, що хвилями лягали на тендітні плечі лордової доньки, заворожували, тож приховувати їх, укладаючи в химерні зачіски, було б злочином.

— Роби, що кажуть, хитрунко, я знаю, як ти не любиш розчісуватися, — суворо мовила мати і кивнула на двері.

Лавія кинула на Крістіана короткий погляд, — він лише всміхнувся, — і, ображено надувши губи, вийшла з кімнати.

— Не варто бути з нею такою суворою, — звернувся хлопець до матері, коли двері зачинилися за Лавією, — вона ще юна.

— Інші дівчата її літ уже няньчать по двоє дітей.

— То — інші, а це моя сестра.

— Їй теж час подорослішати, інакше так і залишиться в цім замку до старості.

— Мені гидко від самої думки, що до неї торкатимуться чийсь брудні руки, — невдоволено відмахнувся Крук.

— Це весілля потрібне сім'ї, Крістіане, — зі слабким натиском мовила Телана.

